

**Algemene Vergadering en/of
Tibet picknick**
- Paul Vleugels -

Het afgelopen jaar groeide de organisatie rustig verder uit. Niet alleen kwamen er weer vele donaties: klein en groot binnen maar vooral ook het aantal sponsors van kinderen in Bylakuppe nam toe. We kregen een artikel 24 beschikking van de Belastingdienst en moeten een jaarplan gaan opstellen met een financieel verslag. Geleidelijk aan zijn er sponsors en donateurs bij gekomen die ons wel een warm hart toedragen, maar die we verder nog nooit hebben ontmoet. Er komen ook vragen over de meest uiteenlopende zaken maar ook of het niet mogelijk is om een gezamenlijke bijeenkomst te houden. Nu zijn de sponsors en donateurs over het gehele land verdeeld en meerdere zitten zelfs in het buitenland. Dus hoe moet je zoiets organiseren.

In het volgende stukje waar ik van mijn reis naar Parijs zal vertellen kwam dit ook al ter sprake. De Tibetanen kwamen met meerdere voorstellen om ons te helpen met een bijeenkomst om zo hun waardering mede vorm te kunnen geven. Het lijkt ons ook leuk om naast de jaarlijks verplichte algemene vergadering: waarin het jaarplan met het financiële verslag gepresenteerd moet worden, ook een infor-

meel bijeenkomen te organiseren. Dus een ieder die interesse heeft, kan alvast de datum van 24 april 2005 noteren in zijn agenda. Vanuit Parijs kwamen met allerlei voorstellen: variërend van het komen helpen om gezamenlijke momo's te eten tot het geven van lezingen over het boeddhisme. Terwijl vanuit Nederland meerdere sponsors graag onderling hun ervaringen zouden willen delen. Daarnaast werd vaker de vraag gesteld of er niet presentaties over de verschillende projecten kunnen worden verzorgd of de dorpen en het klooster(leven).

We hebben nog geen precieze invulling bedacht en willen dat ook laten afhangen van de interesse onder alle sponsors, donateurs en/of andere geïnteresseerde die op de een of andere manier verbonden zijn met de stichting. We zullen hier in de volgende nieuwsbrief nog verder op terugkomen. Alles zal ook mede bepaald worden door de onkosten die het met zich mee zal brengen, omdat dit onafhankelijk van de projecten in India en de daaraan gekoppelde administratieve onkosten gefinancierd moet worden. Indien men dus een voorstel heeft, verzoek of idee laat het ons weten.

Daarnaast zullen deze jaarlijkse bijeenkomsten ook het moment zijn waarop de geschenken, welke zeker in de Bylakuppe dorpen telkens met veel aan-

dacht worden gemaakt, opgehaald kunnen worden. We moeten in de toekomst een andere vorm gaan bedenken hoe deze giften voor de sponsors en donateurs verdeeld moeten worden. Het persoonlijk bezorgen van ondertussen ongeveer vijftig geschenken is niet meer mogelijk. Terwijl het sturen per post veel te duur is, hoewel we de mogelijkheid onderzoeken om dit wel op verzoek te doen.

Even naar Parijs

- Paul Vleugels -

Z.H.Gosok Rinpochee met Paul

Het zat er al lang aan te komen, heel lang. Zijne Eminentie Gosok Rinpoche zou naar Parijs komen als daar een nieuw centrum zou worden geopend. Maar wanneer is iets af? Al anderhalf jaar lang hoorde ik 'het is bijna af, alleen binnen moet nog wat gebeuren'! Ondertussen is mijn kennis van Tibetaanse architectuur en bouwnijverheid zo 'diepzinnig' dat er altijd een vaag gevoel van onzekerheid bleef bestaan. Hoever waren ze? Waren ze al verder als de fundering? Of moesten alleen de inwijdingsrituelen nog? Maar welke rituelen bedoelde men? Terwijl wij ons lam zuipen als het hoogste punt van het huis is bereikt, maar ja wat wil je met polderbewoners. Richten de Tibetanen zich met al hun wensen en zegeningen tot de eerste deurpost. Ze hebben daar genoeg hoogste hoogten, vermoed ik, maar wat is een huis zonder deur om de gasten naar binnen te laten!

Ondertussen sprak ik af en toe, her en der met een 'mobiel' centrum en werd niet veel wijzer. Het kreeg pas echt vorm toen ik via e-mail het telefoonnummer kreeg van de Rinpoche in Parijs, hij zou enkele maanden in Parijs blijven. Wekenlang dit nummer gebeld, er werd nooit opgenomen. Maar ja Tibetanen en nummers, ook een apart hoofdstuk! Uiteindelijk hoorde ik via Tibet en België dat het nummer klopte maar dat de Rinpoche in Kopenhagen of Stockholm zat, in ieder geval in Denemarken(!). Ze waren er vanuit gegaan dat, omdat het allemaal in Europa lag wel goed zou komen!

Het kwam ook goed. Ik werd gewoon onverwachts tijdens een avond gebeld door een verzameling van Tenzins, Thubtens en Jamyangs. Ze klonken allemaal opvallend bekend, zeiden blij te zijn me weer te spreken. Maar welke van al die Tenzins enz. ik aan de telefoon had bleef een beetje vaag. Met een kleine leugen het allemaal maar een beetje in het midden gelaten. Alles kunnen regelen op mijn werk en het tweede weekend van december zou ik naar Parijs gaan. Nauwelijks een week later weer een telefoontje. Zijne Heiligheid de Dalai Lama en goed vriend van Zijne Eminentie Gosok Rinpoche veranderde zijn schema en wereldwijd werden alle Rinpoche's gemobiliseerd en alles vertrok naar Sera. Dus of ik overmorgen kon komen. Tja hoe zal ik het benoemen, er blijkt toch een subtiel verschil te zitten tussen 'wereldlijke verantwoordelijkheden' en de wereld van geestelijke mogelijkheden en verdieping! De dag erna zat ik in de trein naar Parijs!

Moest net buiten de periferique zijn maar wel bereikbaar met de metro 'ligne 8'. Ik zou worden opgehaald van het metrostation. Was half uurtje te vroeg, dus wat staan blauwbekken. Een wijk vol met middelbare scholieren, alle nationaliteiten maar met een duidelijk Frans

jasje. Komt ineens Jamyang Sampo aanlopen, "tientallen" centimeter groter en met zijn 17, vijf jaar ouder dan toen ik hem voor het eerst in het klooster in India tegenkwam. Toen net vier weken gevlucht uit Tibet. 'Bonjour, Monsieur Paul' kwam er schaterlachend uit, een stevige hand met puberale knulligheid. Altijd weer indrukwekkend om te zien hoe vluchtig een identiteit kan zijn. Dus moest even plagen. Tot het moment waarop ik hem aanraakte. Een "Franse puber", maar daarna wijzigt de houding in de meer vertrouwde Tibetaanse: buigen, klein worden en stilte. Weg was het extroverte Franse. In het centrum bleek het hele gezin na jaren van versnipperd geweest te zijn over de hele wereld, weer verenigd. De moeder een zus van de Rinpoche woont al jaren in Frankrijk.

qwertyuiopasdfghjklzxcvbnm

Nauwelijks aan de thee kwam de volgende verbijstering. Er werd ineens een boek op mijn hoofd gelegd en in mijn ooghoek zag ik een monnikspij. Gelek Dorjee (een fictieve naam), jarenlang in Tibet gevangen, waarvan een tijd zeer ernstig ziek. In het klooster werd dit erg subtiel verpakt als 'hij is in Tibet maar niet in de mogelijkheid om veel te lopen'. Het is niet mogelijk om in een nieuwsbrief verder uit te wijden bij de ervaringen welke hij tijdens al die jaren heeft meegemaakt, omdat dit consequenties kan hebben voor zijn familie in Tibet. Maar na al die jaren van onzekerheden waar hij was en of hij nog leefde een enorm indrukwekkend, warm weerzien. Wat was hij gegroeid door alles wat hij meemaakte, wat vreemd dat we hierover

voor het eerst spraken. We hebben hier een lange avond tot diep in de nacht over gesproken. Zijn verbazing over het feit dat hij eenmaal in al die jaren van "beperkingen" tijdens een marteling boos werd en hoe hij hierna keek. Er maandenlang over mediteerde. Zijn geest was een, zijn lichaam bleek een heel ander verhaal. Tja daar zit je dan hoe kan je daar iets zinnigs op zeggen. We hebben maar thee gedronken.

Het werd een zeer warme reeks van gesprekken met de Rinpoche.

Z.H.Gosok Rinpoche trekt aan mijn baard

Ondertussen verdwenen mijn cadeautjes: de chocoladeletter in de tempel, de speculaas/taaitaai bij de offergave en de marsepein in de buik van alle Tibetanen. Er was veel waardering voor de rust en stabiliteit waarmee we de afgelopen jaren vorm hebben gegeven aan de ondersteuning. Ook de hulp aan het ziekenhuis en de school was opgemerkt door de Tibetaanse regering in ballingschap. Hoewel toch gewoon kleinschalig, werd benadrukt dat het meer bijdraagt aan een stabiele ontwikkeling in twee vluchtelingenkampen dan dat eerste indruk doet vermoeden. Wij zijn de enige buitenlandse hulporganisatie in deze dorpen. Juist ook de sponsoring van kinderen uit vaak families met een breed scala aan problemen blijkt in deze gezinnen rust en een bepaalde mate van stabiliteit te brengen. Waardoor alle kinderen in het gezin er beter van worden, mede ook doordat

door de kwaliteit van het voedsel, de voedings- toestand en gezondheid verbeteren. Was over- donderd door het feit hoe precies de vertegen- woordiging van de Tibetaanse regering op de hoogte was van onze hulp. Er werd gekeken naar mogelijkheden voor de toekomst en hoe wij proberen aan te sluiten bij de behoeften in de kampen en de mogelijkheden en wensen in Nederland. Iedereen lag dubbel bij de foto's van mijn eerste poging om in Nederland momo's te maken voor een grote sponsor in Nederland.

Daarna lang gesproken over de Ladang. De sponsoring verloopt rustig en hoewel hier de toename van een directe sponsoring van een monnik minder omvangrijk was dan bij kinde- ren, blijkt het werken met projecten en finan- cierungsdoelen wel meer aan te slaan. De Rinpo- che met bloknoot probeerde inzicht te krijgen via tolken en veel handen en voeten werk over hoe zij doelen moeten leren aandragen. Mon- niken zijn vanouds gewend als het om

'religieuze' doelen gaat: zoals het maken van een beeld, het laten schilderen van een Thanka of drukken van gebedsboeken, gewoon te be- ginnen en steeds verder te gaan als er weer een schenking komt. Dit is vaak niet inzichtelijk en niet altijd de meest efficiënte wijze om iets te 'sturen'. Het is tevens voor ons als stichting niet goed te verantwoorden in Nederland. Daarnaast hebben lang niet alle mensen die geld doneren affiniteit met boeddhistische of 'religieuze' doe- len, maar wel met het schilderen van de Ladang of het aanleggen van een tuin of riolering. Ge- keken werd hoe we dit beter vorm kunnen ge- ven. Uitgebreid vroeg hij ook naar onze evalua- tie van het werkomité in de Ladang, welke hij enkele jaren geleden instelde. De Rinpoche ver- telde over de problemen die hij aanvankelijk tegenkwam in het klooster toen hij enkele eeu- wenoude kloosterregels openbrak. Ik schrok enorm toe ik er achterkwam dat hij dit toen deed na aanleiding van een gesprek met ons. Het was zijn manier om ons ook meer van dienst te zijn en de donateurs van de Ladang en vooral ook de sponsors van monniken in Ne- derland beter inzicht te geven in wat er met hun geld werd gedaan.

Ook hier bleek dat de Ladang door de afgelopen jaren een enorme wisseling in ondersteuning heeft gekend. Zowel in Duitsland en Spanje wa- ren de afgelopen jaren sponsororganisaties ont- staan die in de loop enkele jaren een redelijke financiële zekerheid boden voor meerdere monniken. Maar enige jaren geleden stopte de- ze ondersteuning ineens en uiteindelijk raakte men het contact geheel kwijt. Ook Frankrijk met zijn omvangrijke organisatie kent een in- stabiele hulpstroom. Alle verwickelingen rond het nieuw te bouwen centrum hebben hier ge- deeltelijk ook aan bijgedragen maar er waren meerdere oorzaken. Ondanks dat de financiële ondersteuning vanuit Parijs, blijkt dat niemand overzicht heeft over de omvang, de geldstroom. Nederland valt op doordat we rustig doorgaan

en men kan in de Ladang vertrouwen op onze steun en er rekening mee kan houden. Door de stabiliteit in onze ondersteuning kan men deze mee laten wegen in de planning van de omvangrijke en vaak kostbare examens aan de universiteit. Gosok Ladang blijkt op dit moment binnen het Tibetaans Boeddhisme een van de voornaamste centra te zijn waar op hoog niveau Geshe's kunnen afstuderen. We hebben lang gesproken over de verschillen tussen de organisaties en het blijkt dat de jaarlijkse bezoeken en het inzicht wat wij hebben in het leven in de Ladang en van alle monniken een van de voornaamste redenen is. Gezien het feit dat deze kennis ontbreekt in Frankrijk werd besloten dat wij vanuit Nederland Parijs gaan ondersteunen. De Rinpoche gaf aan dat wij in Nederland op punten een beter inzicht hebben van de studieresultaten en in het welbevinden van de monniken dan hijzelf. De waardering was zeer warm. Onze aandacht, niet alleen geldelijk maar vooral ook door onze aandacht/bezoeken en brieven blijkt voor veel monniken een waarde te hebben in het opvullen van de door de problemen in Tibet en het wegvallen van hun familie ontstane pijnlijke leemtes.

De administratie van Frankrijk was, hoe zal ik het met een Frans gevoel voor 'dramatique' uitdrukken, 'indrukwekkend', hun inzicht 'misérable'. Men beperkt zich in Frankrijk mede vanuit boeddhistisch perspectief enkel tot het ondersteunen van monniken.

Tijdens een gedeelte van het overleg kwam een andere vraag van de Tibetaanse regering in ballingschap en de Rinpoche aan bod. Een oriënterend verzoek mede omdat wij in Nederland gewend zijn om met projecten te werken. Alleen op een andere schaal. Was geheel overdonderd door het verzoek en we moeten tijdens de volgende bestuursvergadering eens rustig bekijken wat we hiermee moeten. Het verzoek werd ge-

daan om het volgende jaar een gedeelte van een maandenlange reis van deze Rinpoche door Oost Tibet mee te gaan naar Tibet. Zodat we ter plaatse een indruk kunnen krijgen. Hoewel in China de economische groeicijfers elkaar al jaren telkens blijven overtreffen, zie je dat om meerdere redenen de enorme investeringen de arme gebieden nauwelijks bereiken. Zo ook in Oost Tibet, dunbevolkt met daarin o.a. de regio Litang (waar alle monniken vandaan komen) en gebied zo groot als Nederland maar dan tussen 4000 en 5400 meter hoog) kent vele problemen. Tijdens een oriënterend bezoek kan gekeken worden hoe dit in projecten vorm gegeven kan worden.

Het werd een indrukwekkend weekendje Parijs met nog meer persoonlijke indrukwekkende momenten (en nog woestere verhalen, maar die volgen niet hier). De afgelopen jaren groeide de stichting rustig uit tot een organisatie welke op meerdere terreinen veel mensen weet te ondersteunen en bereiken. De kracht lijkt te liggen in het persoonlijke contact en de kleinschaligheid. Met veel plezier zien we hoe we wel kunnen groeien zonder dat dit consequenties heeft voor dit persoonlijke contact of de kleinschaligheid. April volgend jaar staan de momo's alweer te dampen in de Ladang. Namgyal Clinic heeft de prik limonade alweer naast de antibiotica in de koelkast liggen en op de Primary School van Ghulleqahalla loopt men alweer de marsen te oefenen. Men weet ook dat het volgende jaar een 'big sponsor' komt kijken!

